

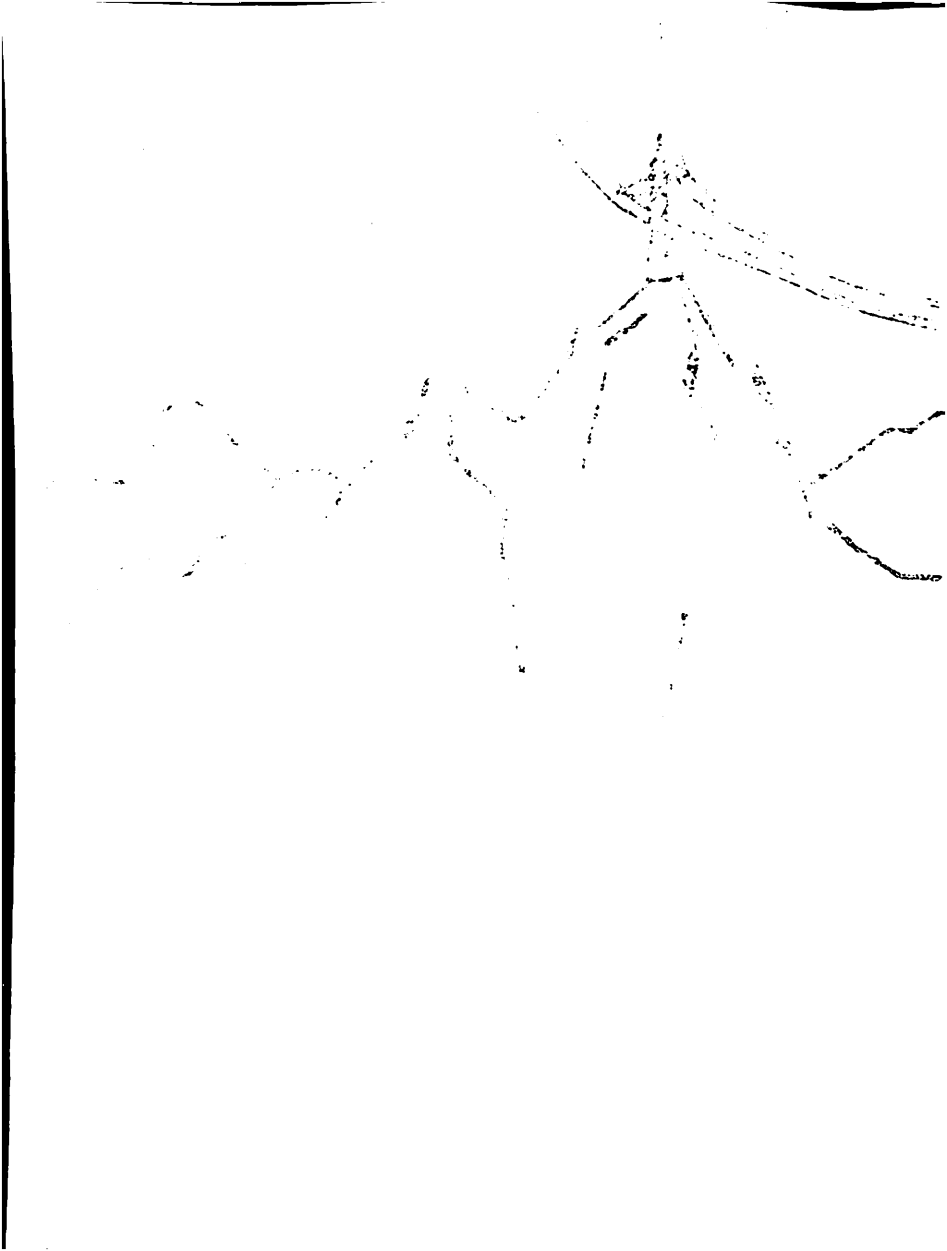
8SH-1

GJOKE BECI

B 35

KUR
ZGJOHEN
BJESHKET

891.983-1

1335

S

GJOKË BECI

KUR ZGJOHEN
BJESHKËT

(Vargje)

~~50589~~

11549

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

MENDIME BUZË LUMIT DRIN

Na fliste për Drinin mësuesi flokëthinjur:
— Kur rrëshqet mes alpesh si përbindësh i zgjidhur
Uji i tij i errët nëpër shtrat të thellë
Frikëson madje dhe kuçedrën në shpellë.
Drini përmyt grunjërat, prish gurin e bën
kokrrizë. . .
E ç'nuk na thosh dikur, mësuesi i gjeografisë!

Mengadalë, o Drin! Mos e merr rrëmbyer!
Fjalën nuk ta prenë shekujt, as malet,
Por këta punëtorë që shkëmbin kanë zbrërthyer
Po e mësojnë vrullin tënd të ndalet.

Vërtet Drin, ti di më shumë se ne. . .
Pa na trego me pëshpëritjen e valëve
Si i mbajte mbi vete lugjeve, atje,
Rrëketë e gjata të dhimbjes së maleve?

Brëketë që vareshin teposhtë nga kodrinat,
Ç'të thoshin kur derdheshin përmes shkullmit tënd;
Nervoz, kur thyeje mbi valë vetëtimat,
Drita elektrike mos vallë të shkoi ndërmend?

Brigjeve të Drinit, kur vjeshta ze afrohet
Pemët lidhin kokrra dhe rëndojnë degët...
Ai shkund ëndërrimet e dridhshëm zgjohet
Duke kërkuar brigjeve të bukura delet.
Që larg sheh të bardhat shtëpitë e puntorëve,
Shtylla elektriku që lidhin kokrra të zjarrta;
Pastaj ndjek rrugës kollonën e izolatorëve,
Takon fshatarë të ngarkuar me radio e llamba!
Po, Drin! Kjo është stina e madhe e dritave,
Këtë stinë ja shtoi Shqipërisë Partia!
Kjo stinë është si ajo e luleve, e drithrave
Hambaret e gëzimit në të po i mbush malësia.

Mjaft pat krisë pushka n'atë breg Drini...
S'ka më ujë për rrëketë e elegjive!
Kjo bateri minash dhe maloren peshë e dridhi,
Shih si zgjaten maleve fitilat e energjive!
Kanë vënë veshin kreshtat e dëgjojnë.
Kanë shtuar ujin gurrat e vërshojnë.

* * *

Krisën minat mbrëmë. Jehona mbeti.
Hej, ç'na shuan mallin e betejës
Ne që erdhem dje nga Kryeqyteti
Vullnetarë këtu, në Vaun e Dejës.

Ne që morëm rrugëve përshëndetje
Dhe me dritën ramë në dashuri,
S'na shqetësojnë lulishteve pikëpjekje,
As blerja e një kostumi të ri.

Këtu ne gjetëm vrullin që nuk ndalet
Dhe u shkrimë me të për të marshuar.
Pra mblidhu Drin, a po i dëgjon malet
Si zgjatin këngën e dritës së pashuar!?

Kanë venë veshin kreshtat e dëgjojnë.
Kanë shtuar ujin gurrat e vërshojnë.

Rrëketë që vareshin teposhtë nga kodrinat,
Ç'të thoshin kur derdheshin përmes shkullmit tënd;
Nervoz, kur thyeje mbi valë vetëtimat,
Drita elektrike mos vallë të shkoi ndërmend?

Brigjeve të Drinit, kur vjeshta ze afrohet
Pemët lidhin kokrra dhe rëndojnë degët...
Ai shkund ëndërrimet e dridhshëm zgjohet
Duke kërkuar brigjeve të bukura delet.
Që larg sheh të bardhat shtëpitë e puntorëve,
Shtylla elektriku që lidhin kokrra të zjarrita;
Pastaj ndjek rrugës kollonën e izolatorëve,
Takon fshatarë të ngarkuar me radio e llamba!
Po, Drin! Kjo është stina e madhe e dritave,
Këtë stinë ja shtoi Shqipërisë Partia!
Kjo stinë është si ajo e luleve, e drithrave
Hambaret e gëzimit në të po i mbush malësia.

Mjaft pat krisë pushka n'atë breg Drini...
S'ka më ujë për rrëketë e elegjive!
Kjo bateri minash dhe maloren peshë e dridhi,
Shih si zgjaten maleve fitilat e energjive!
Kanë vënë veshin kreshtat e dëgjojnë.
Kanë shtuar ujin gurrat e vërshojnë.

* * *

Krisën minat mbrëmë. Jehona mbeti.
Hej, ç'na shuan mallin e betejës
Ne që erdhem dje nga Kryeqyteti
Vullnetarë këtu, në Vaun e Dejës.

Ne që morëm rrugëve përshëndetje
Dhe me dritën ramë në dashuri,
S'na shqetësojnë lulishteve pikëpjekje,
As blerja e një kostumi të ri.

Këtu ne gjetëm vrullin që nuk ndalet
Dhe u shkrimë me të për të marshuar.
Pra mblidhu Drin, a po i dëgjon malet
Si zgjatin këngën e dritës së pashuar!?

Kanë venë veshin kreshtat e dëgjojnë.
Kanë shtuar ujin gurrat e vërshojnë.

DJE TE LAPIDARI

Erdha dje me rininë te lapidari,
Ishin mbledhur shumë njerëz
Shumë këngë, shumë dashuri,
Mes tyre kishte vajza me uniformë ushtari
Ashtu siç kishte vajza me shami.

— Këtu na ra një shok — tregon oficeri;
Ishte i ri, si ti djalosh, kështu i gjatë.
Ishte zemërmënë. Kishte forcë artiljeri,
Luftoi me gjermanët heroikisht — një me gjashtë.

Ai kish veç një nënë, e donte nënën shumë;
Na fliste për të shpesh ditëve dhe netëve
Dhe kur flinim duke ecur në rrugë e nëpër lumë,
Dhe kur pastronim armët pas ndonjë përpjekjeje.

Atë ditë ai ra mbi të dashurin top të tij,
U shkri me të, u bë pjesë e pandarë çeliku

Dhe ja, atje poshtë tani çlodhet ai
Si rapsodi e heshtur në një gjoks kreshniku...

* * *

Erdha dje me rininë te lapidari,
Ishin mbledhur shumë njerëz, shumë këngë
Nën qiellin blu.
Mes lisash, mes kodrash ku tokën bleron bari
Na u duk se tha dikush: — Jam dhe unë këtu!